

Sygn. akt III U 1445/13

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Józef Pawłowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 19 listopada 2013 r., **znak:** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. P. prawo do emerytury w ustawowej wysokości począwszy od dnia 26 września 2013 r.

Sygn. akt III U 1445/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 stycznia 2014 r.

Decyzją z dnia 19 listopada 2013 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. P. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 12 lat, 6 miesięcy i 28 dni. Zakład przyjął

za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe

w wymiarze 7 miesięcy i 8 dni; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 28 dni; łącznie – 28 lat, 11 miesięcy i 6 dni. Do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia od 13 marca 1974 r. do 31 maja 1978 r., tj. 4 lata, 2 miesiące i 19 dni w Nadleśnictwie K., jako ładowacz, ponieważ wymienione stanowisko nie mieści się w katalogu prac w

szczególnych warunkach oraz od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r., tj. 4 lata, 6 miesięcy i 18 dni w Zakładzie (...), ponieważ nie przedłożył wnioskodawca świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, natomiast zakład pracy istnieje i odmówił wydania świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Nie przyjęto okresów pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 1 lipca 1968 r. do 26 września 1969 r., ponieważ praca ta wykonywana była przed 16 rokiem życia oraz od 1 czerwca 1978 r. do 30 czerwca 1978 r., ponieważ brak jest zaświadczenia, że rodzice opłacali składkę na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (...). Jednocześnie poinformowano, że do pracy w szczególnych warunkach zaliczono okres: od 16 sierpnia 1979 r. do 12 grudnia 1981 r., od 3 kwietnia 1982 r. do 30 czerwca 1990 r., od 12 lipca 1990 r. do 31 lipca 1990 r., od 25 sierpnia 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r., od 22 września 1990 r. do 30 września 1990 r., od 13 października 1990 r. do 30 kwietnia 1991 r., od 8 maja 1991 r. do 31 maja 1991 r., od 2 czerwca 1991 r. do 31 lipca 1991 r., od 2 sierpnia 1991 r. do 30 września 1991 r., od 5 października 1991 r. do 31 października 1991 r., od 9 listopada 1991 r. do 16 października 1992 r. z tytułu zatrudnienia w Nadleśnictwie K. (po wyłączeniu służby wojskowej oraz urlopów bezpłatnych i zasiłków chorobowych).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca S. P..

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że wnosi o uznanie pracy w szczególnych warunkach/charakterze w Nadleśnictwie K. od 13 marca 1974 r. do 31 maja 1978 r., gdzie pracował jako ładowacz przy wywózce drewna z lasu ponad 8 godzin dziennie. Ponadto zaliczenie pracy w Zakładzie (...) w K. od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r., gdzie pracował w szczególnych warunkach/charakterze jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (S. (...) z dłużycą), przewożąc drewno z lasu do tartaku. Pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a nawet po 10, 12 godzin dziennie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazano w szczególności, że wnioskodawca w dniu 27 września 2013 r. złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą z tytułu pracy w warunkach szczególnych. We wniosku zawarł oświadczenie, że nie jest członkiem OFE. Rozpatrując wniosek o emeryturę organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 28 lat, 11 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych, co pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca posiada wymagany ogólny staż pracy, tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Z akt sprawy wynika, że wnioskodawca przedstawił takie dokumenty na okresy przypadające od 16 sierpnia 1979 r. do 16 października 1992 r., które to okresy zostały uznane przez organ rentowy za pracę w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 12 lat, 6 miesięcy i 28 dni. Ponieważ na okresy zatrudnienia od 13 marca 1974 r. do 31 maja 1978 r. w Nadleśnictwie K. oraz od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładzie (...) wnioskodawca nie przedłożył prawidłowo sporządzonych dokumentów potwierdzających zatrudnienie w szczególnych warunkach, organ rentowy odmówił uznania spornego okresu 9 lat, 3 miesięcy i 23 dni za pracę w szczególnych warunkach. Dodatkowo organ rentowy podniósł, że Zakład (...) istnieje i jako organ uprawniony do wystawienia świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach, odmówił wystawienia takiego dokumentu.

Sąd Okręgowy w Przemyślu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. P., ur. dnia (...), w dniu 27 września 2013 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach rentowych wnioskodawcy zalega dokumentacja poświadczająca przebieg jego zatrudnienia, w tym m.in.: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30 grudnia 1992 r. wydane przez Ośrodek (...) w P., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 16 sierpnia 1979 r. do 31 grudnia 1992 r. (przy czym od 13 grudnia 1981 r. do 2 kwietnia 1982 r. odbywał służbę wojskową) i w tym okresie od 16 sierpnia 1979 r.

do 16 października 1992 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, pomocnika kierowcy; świadectwo pracy z dnia 1 kwietnia 1999 r. wydane przez Zakład (...) W. Ł. w K., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 1 grudnia 1993 r. do 31 marca 1999 r. na pełny etat na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego; legitymacja ubezpieczeniowa, z której wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w Ośrodku (...) w P. od 13 marca 1974 r. do 31 maja 1978 r. na stanowisku pomocnika kierowcy; zaświadczenie z dnia 6 września 2013 r. wydane przez Zakład (...) W. Ł. w K., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony od 1 grudnia 1993 r. do 31 marca 1999 r. jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Przez cały okres zatrudnienia zajmował się transportem leśnym (specjalistyczne auto przystosowane do prac leśnych).

W aktach organu rentowego zalega również kserokopia akt osobowych z okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Ośrodku (...)

w P.. Z dokumentacji tam znajdującej się wynika, że wnioskodawca został zatrudniony w (...) w P. z dniem 13 marca 1974 r.

w charakterze ładowacza (angaż z dnia 15 marca 1974 r. i kolejny z dnia 9 maja 1974 r.). Z kolejnych angaży wynika, że zajmował on stanowisko pomocnika kierowcy (angaż z dnia 6 stycznia 1977 r. – na podstawie tego angaży w okresie od 1 stycznia do 31 marca 1977 r. i od 1 listopada do 31 grudnia 1977 r. powierzono mu dodatkowo czynności związane z obsługą pługa do odśnieżania). Z dniem 5 maja 1978 r. wystawiono wnioskodawcy świadectwo pracy, z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony

w Ośrodku (...) w P. od 13 marca 1974 r. do 31 maja 1978 r. na stanowiskach ładowacza i pomocnika kierowcy. Następnie wnioskodawca został ponownie zatrudniony w (...) w P. od dnia 16 sierpnia 1979 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W okresie od 13 grudnia 1981 r. do 2 kwietnia 1982 r. wnioskodawca odbywał służbę wojskową. Z kolejnych angaży wynika, że zajmował on stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego (angaż z dnia 14 lutego 1980 r., 29 listopada 1980 r., 10 lutego 1983 r., lipca 1983 r., 15 lutego 1985 r., 8 marca 1985 r., 2 października 1986 r.), kierowcy (angaż z dnia 15 kwietnia 1988 r.), pomocnika kierowcy (angaż z dnia 20 października 1992 r.). Z dniem 31 grudnia 1992 r. z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy.

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 19 listopada 2013 r.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 7 miesięcy i 8 dni; składkowe – 28 lat, 3 miesiące

i 28 dni; łącznie – 28 lat, 11 miesięcy i 6 dni, w tym w warunkach szczególnych – 12 lat, 6 miesięcy i 28 dni.

Dowód – akta organu rentowego, w tym wniosek emerytalny z dnia 27.09.2013 r., świadectwa pracy, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, legitymacja ubezpieczeniowa, zaświadczenie z dnia 6.09.2013 r., akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Ośrodku (...) w P., zaskarżona decyzja ZUS z dnia 19.11.2013 r.,

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca został zatrudniony w Ośrodku (...) w P. na stanowisku ładowacza. Zajmował się ręcznym załadunkiem i rozładunkiem drzewa – ćwiartek i dłuźyc.

W momencie, kiedy uzyskał uprawnienia do kierowania samochodami osobowymi - prawo jazdy kat. „3”, został przeniesiony na stanowisko pomocnika kierowcy. Wówczas również ładował i rozładowywał drzewo, ale dodatkowo również pomagał kierowcy przy samochodzie – naprawić koło, nasmarować części do samochód, dokonać jego przeglądu, rozgrzać go

w zimie. Była to codzienna obsługa samochodu, wykonywana przed godz. 7 rano, przed wyjazdem do lasu. W sytuacji, gdy na trasie zepsuło się koło, musiał je naprawić. W razie awarii samochodu w lesie pomocnik kierowcy musiał pomagać przy naprawie samochodu. Wnioskodawca pracował na pełny etat.

W okresie od 1 grudnia 1993 r. do 31 marca 1999 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) W. Ł.

w K. (zakład pracy zmieniał nazwę – początkowo Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. (...) S. Zakład (...) w K.). Pracował on jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i zajmował się przewożeniem dłużyce. Zwoził on drzewo z lasu do zakładu pracy – dłużyce, kłocę, metry. Jeździł samochodem marki S. 244 z naczepą, o ładowności do 15 ton. Zdarzało się, że musiał wykonywać drobne naprawy samochodu na kanale remontowym (2-3 razy w miesiącu), pracował przy tym czasami w nocy, gdyż rano samochód musiał już wyjechać w trasę. Wnioskodawca pracował na pełny etat, przez cały rok.

Dowód:

- dokumentacja osobowa wnioskodawcy przedstawiona przez Zakład (...) w K.,
- zeznania świadka J. K.,
- zeznania świadka S. K.,
- zeznania świadka S. W.,
- zeznania świadka J. B.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. K. i S. K. co do zatrudnienia wnioskodawcy w Ośrodku (...) w P. oraz zeznaniom świadków E. P. i S. W. co do zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) W. Ł. w K., a ponadto zeznaniom wnioskodawcy S. P., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w spornych okresach w obydwu zakładach pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy S. P. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Poza sporem pozostaje w przedmiotowej sprawie, że wnioskodawca S. P. w dniu 26 września 2013 r. ukończył 60 lat, zgodnie

ze złożonym oświadczeniem nie jest członkiem OFE. Ponadto organ rentowy uznał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się on stażem ubezpieczeniowym w wymiarze okresy: nieskładkowe – 7 miesięcy i 8 dni; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 28 dni; łącznie – 28 lat, 11 miesięcy i 6 dni, w tym w warunkach szczególnych – 12 lat, 6 miesięcy i 28 dni.

ZUS uznał wnioskodawcy za pracę w szczególnych warunkach okres: od 16 sierpnia 1979 r. do 12 grudnia 1981 r., od 3 kwietnia 1982 r. do 30 czerwca 1990 r., od 12 lipca 1990 r. do 31 lipca 1990 r., od 25 sierpnia 1990 r. do 31 sierpnia 1990 r., od 22 września 1990 r. do 30 września 1990 r., od 13 października 1990 r. do 30 kwietnia 1991 r., od 8 maja 1991 r. do 31 maja 1991 r., od 2 czerwca 1991 r. do 31 lipca 1991 r., od 2 sierpnia 1991 r. do 30 września 1991 r., od 5 października 1991 r. do 31 października 1991 r., od 9 listopada 1991 r. do 16 października 1992 r., z tytułu zatrudnienia w Nadleśnictwie K. (po wyłączeniu służby wojskowej oraz urlopów bezpłatnych i zasiłków chorobowych).

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca był również zatrudniony w warunkach szczególnych w okresie od 1 grudnia 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładach (...) w K. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wprawdzie zdarzało się, że wnioskodawca w razie awarii samochodu musiał go naprawić, były to jednak czynności sporadyczne (2-3 razy w miesiącu). Zdarzało się również, że awarię taką usuwał w porze nocnej, gdyż samochód rano musiał być już gotowy do pracy. Wprawdzie wykonywanie innej niż wymieniona w wykazie pracy w ramach czasu pracy uniemożliwia zaliczenie danego okresu, jako okresu pracy w szczególnych warunkach, ale nie dotyczy to sytuacji, gdy zadania dodatkowe były sporadyczne, wypadkowe.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt II UK 233/11, (LEX nr 1216852) stwierdził, że jeśli czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach, to nie ma podstaw, aby tej pracy nie zaliczać do okresu uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 2 – „Prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Wskazać należy, iż zaliczenie wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w K. pozwala przyjąć, iż wnioskodawca wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Zaznaczyć jednak należy, że w okresie od dnia 13 marca 1974 r. do dnia 5 stycznia 1977 r. wnioskodawca był zatrudniony w Ośrodku (...) w P. na stanowisku ładowacza, zajmował się wówczas ręcznym załadunkiem i rozładunkiem drzewa – ćwiartek i dłużyc. Zgodnie z dokumentacją z akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...), zalegających w aktach organu rentowego, z dniem 6 stycznia 1977 r. wnioskodawca został

przeniesiony na stanowisko pomocnika kierowcy, wówczas również zajmował się załadunkiem i rozładunkiem drzewa, ale potrzywał także inne zadania, które nie mogą zostać zaliczone do pracy w warunkach szczególnych.

Stanowisko ładowacza wymienione zostało jednak w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale VIII – „W transporcie i łączności”, poz. 1 – „Ciężkie prace za- i wyładunkowe

oraz przeladunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale VIII, poz. 1, pkt 1 – „ładowacz”.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowadniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym również zeznaniami świadków i stron.

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi,

że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza,

że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty

oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych,

a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 26 września 2013 r., a więc z dniem ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.